

Επιφ. Μεσοπέρας φραγ. 411

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 4 ΜΑ·Ι·ΟΥ 1962 ==
ΕΤΟΣ Θ')2.-ΤΙΜΗ Φ. ΔΡ. 1.50-ΑΡ. ΦΥΛ. 3503)2095
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' .- 'Ηρακλειον Κρήτης.-'Οδός Χάνδακος

ΕΙΣ ΑΛΛΗΝ ΠΟΛΙΝ, ΕΙΣ ΑΛΛΗΝ ΧΩΡΑΝ

Τὸ νὰ ἐπαινῆ ἢ, ἀντιθέτως, νὰ ἐπικρίνῃ τὶς τὸ συγγραφικὸν ἔργον τοῦ μεγάλου Κρητὸς ἀειμνήστου Νίκου Καζαντζάκη, εἶναι βεβαίως δικαίωμα τοῦ οἰουδήποτε ελευθέρου ἀνθρώπου. Ἄν καὶ ἡ ἐν προκειμένῳ ἐλευθερία ἔδει νὰ εἶναι κάπως περιορισμένη, προκειμένου περὶ Ἡρακλειωτῶν, τὴν ἰδιαιτέραν πατρίδα τῶν ὁποίων, «τὸ Μεγάλο Κάστρο», τόσον ὕμνησεν οὗτος εἰς τὸ ἱστορὴν ἄ του «ὁ Καπετὰν Μιχάλης». Τὸ νὰ βανδαλίζεταί ὁμοίως τὸ μνημεῖον ἐνθα ἀναπαύεται ὁ νεκρὸς καὶ ὅπερ μνημεῖον εἶτε τὸ θέλομεν εἶτε μὴ, ἀποτελεῖ κέντρον διεθνούς ἐνδιαφέροντος καὶ σεβασμοῦ, ἰσοδυναμεῖ μὲ ἐγκληματικὴν χυδαίότητα τὴν ὁποίαν μόνον ἀνθρώπινα κτήνη εἶναι δυνατόν νὰ διανοηθοῦν καὶ νὰ ἐκτελέσουν.

Ἐκεῖνο ὁμοίως ποῦ μᾶς θλίβει περισσότερο εἶναι τοῦτο: Παρῆλθεν ἤδη τριήμερον ἀπὸ τότε ποῦ ἡ «ΜΕΣΟΓΕΙΟΣ» ἐπληροφόρησεν ὅτι κάποιος ἢ κάποιοι παλιάνθρωποι, ἐπιφελοῦμενοι τῆς πλημμελούς φρουρήσεως τοῦ χώρου ὑπὸ τοῦ ὑπευθύνου πρὸς τοῦτο Δήμου Ἡρακλείου, ἐχώρισαν εἰς δύο δι' ὄγκοιθου καὶ κατέστρεψαν τὴν ἐπιτύμβιον πλάκα, ἐνῶ παραλλήλως ἐρύπαναν τὴν περιοχὴν, εἰς τὴν κατάστασιν δὲ αὐτὴν εὔρον τὸ μνημεῖον οἱ ξένοι τουρίσται ποῦ τὸ ἐπεσκεψθησαν τελευταίως. Ἐνῶ λοιπὸν παρῆλθεν τριήμερον ἀπὸ τότε ποῦ ἐδημοσιεῦθη ἡ φρικιαστικὴ αὕτη πληροφορία, ἡ ἀμαυρώνουσα τὸν πολιτισμὸν τοῦ Ἡρακλείου καὶ τῶν Ἡρακλειωτῶν, οὐδεμία, μέχρι τῆς στιγμῆς τουλάχιστον, ἐξεδηλώθη ἀντίδρασις ἐκ μέρους τῶν ἀρμοδίων διὰ τὸν πρωτόκουστον βανδαλισμὸν. Ὅστε ἡ Διοίκησις Χωροφυλακῆς ἐνήργησεν τί διὰ τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τῶν θεθῆλων, οὔτε ἡ Εἰσαγγελικὴ Ἀρχὴ ἐπενέβη διὰ νὰ τονισθῆ, διὰ τῆς ἐπεμβάσεώς της, ὁ εἰδεχθεὶς χαρακτήρ τοῦ ἐγκλήματος, οὔτε ὁ Δήμος ἢ ἄλλη Ἀρχή, ἢ ἐν ὁποιοδήποτε ἐκ τῶν λειτουργούντων εἰς τὸν τόπον πνευματικῶν σωματείων ἐξέδωσαν ἀνακοινώσιν τινα στιγμήα τίζουσαν τὸ κακούργημα. Ἀκριβῶς δὲ ἡ ἔλλειψις ἐκδηλώσεως οἰασθήποτε ἀντιδράσεως ἐκ μέρους τῶν πρὸς τοῦτο ἀρμοδίων, ὑφίσταται μέγιστος κίνδυνος νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς σιωπηρὰ ἔγκρισις ἢ, ἔστω, ἀνοχὴ τῆς συντελεσθείσης βεβηλώσεως.

Δὲν εἶναι κατάστασις αὕτη. Καὶ δικαιοῦται τὶς νὰ ἐπισημάνῃ ὅτι ἐὰν μὴ δὲν θὰ ἦταν σκόπιμον νὰ